

Ротата настъпи подъ прикритие на силни патрули, които наближиха на 100—150 крачки до една залегнала верига; отначало патрулитъ я смѣтаха българска, но тя ги срещна съ огънь. Настана смущение; никой не можеше да допусне, че турцитъ сж обхванали така дълбоко фланга на 5-а дивизия. Отъ българска страна се подаде на нѣколко пѣти сигналътъ отбой, като предполагаха, че частитъ, които сж насреща, сж свои. Но всичко това само предупреди турцитъ за опасността, която ги заплашва въ тила, и тѣ се оттеглиха набързо. Едва когато таборътъ, който бѣ оставенъ последенъ да прикрива отстъплението, започна да се оттегля въ безредие, българитъ се убедиха, че това сж турци. Тогава командирътъ на 2-а рота, подпоручикъ Сапунджиевъ, се хвърли съ полуротата, за да пресѣче пѣтя на отстъплението имъ. Произлѣзе ударъ съ ножъ, въ който загинаха 62 турци, между които двама офицери, а 24 души хвърлиха пушкитъ си и се предадоха.

Това стана тъкмо въ момента, когато 1/5 бригада бѣ успѣла да повърне отстъпващитъ си части, и когато бригадната ѝ поддръжка отиваше въ контъратака. Турската артилерия на тоя флангъ бѣше млъкнала. На турцитъ не оставаше друго, освенъ по-скоро да се оттеглятъ. Отстъплението отъ южния флангъ постепенно се разпространи по цѣлия фронтъ на XVII корпусъ. Напусто нѣкои части се опитваха да подкрепятъ веригитъ си съ поддръжкитъ; последнитъ бѣха обърнати въ бѣгство отъ българската артилерия, особено отъ 4-а и 5-а не с. с. батареи, които, по заповѣдъ на командира на полка, полковникъ Арабовъ, излѣзоха на позиция на самия гребенъ при 18-и полкъ и посрещнаха съ най-силенъ огънь поддръжкитъ. Окуражената българска пехота обсипа съ куршуми отстъпващитъ турци. Нѣкои части преминаха въ настѣпление. Въ сжщото време командирътъ на 1-а бригада заповѣда обща контъратака. Българитъ се спуснаха съ викъ „ура“ следъ отстъпващитъ турци и превърнаха отстъплението имъ въ бѣгство. Цѣлото поле бѣше осѣяно съ бѣгащи, и българската артилерия въ продължение на половинъ часъ, докато мръкне, ги поражаваше почти безъ да се мѣри. Когато турцитъ минаха на източния брѣгъ на Карагачъ дере, тѣ бѣха обстреляни отъ артилерията на колоната на генералъ Церковски.

Тая колона трѣбваше да се състои отъ 8-и и 43-и полкове, три батареи и полуеткадронъ. Къмъ нея се присъедини, обаче, и 31-и полкъ, командирътъ на който не бѣше получилъ запо-